

- 3) Artikel 17.1 i förordning nr 1215/2012 och artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I)

ska tolkas på så sätt att

begreppen "affärsverksamhet eller yrkesverksamhet" respektive "näringsverksamhet" inte bara omfattar verksamhet som egenföretagare utan även avlönat arbete. En överenskommelse mellan arbetstagaren och en person som är tredje man i förhållande till den arbetsgivare som nämns i anställningsavtalet, enligt vilken denna person är direkt ansvarig i förhållande till arbetstagaren för fullgörandet av arbetsgivarens skyldigheter enligt anställningsavtalet, utgör inte ett avtal som har ingåtts utanför och oberoende av all slags affärs-, yrkes- eller näringsverksamhet och oberoende av sådana ändamål vid tillämpningen av dessa bestämmelser.

(¹) EUT C 44, 8.2.2021.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 27 oktober 2022 (begäran om förhandsavgörande från Kammergericht Berlin – Tyskland) – DB Station & Service AG mot ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

(Mål C-721/20) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Järnvägstransport – Artikel 102 FEUF – Missbruk av dominerande ställning – Direktiv 2001/14/EG – Tillträde till järnvägsinfrastrukturen – Artikel 30 – Regleringsorgan för järnvägar – Kontroll av infrastrukturavgifter – Nationella domstolar – Kontroll av avgifter med hänsyn till konkurrenslagstiftningen – Fördelning av behörighet mellan regleringsorganet och de nationella domstolarna)

(2022/C 472/08)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Kammergericht Berlin

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: DB Station & Service AG

Motpart: ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Domslut

Artikel 30 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/58/EG av den 23 oktober 2007,

ska tolkas så,

att den inte utgör hinder för att de nationella domstolarna, när de har att pröva en begäran om återbetalning av infrastrukturavgifter, tillämpar artikel 102 FEUF samtidigt med nationell konkurrensrätt, dock under förutsättning att det behöriga regleringsorganet dessförinnan har tagit ställning till huruvida de aktuella avgifterna är lagenliga. I detta sammanhang åligger det dessa domstolar att iaktta skyldigheten till lojalt samarbete, och de är skyldiga att såsom bedömningsunderlag beakta de avgöranden som detta organ har meddelat och att motivera sina egna avgöranden mot bakgrund av samtliga handlingar som lämnats in i målet.

(¹) EUT C 88, 15.3.2021